

познае съ военната наука. Затова побързалъ да замине за Българградъ (столицата на Сърбия) и постъпилъ въ военното училище.

Въ късо врѣме А. Кжичевъ свършилъ училището и билъ произведенъ въ чинъ артилерийски подпоручикъ. Отъ Сърбия той заминалъ за Букурещъ и се срѣщналъ съ уредниците на Централния Революционенъ Комитетъ: Любенъ Каравеловъ, Хр. Ботевъ и В. Левски, които наредили планъ за бъдещата кървава революция въ поробена България.

Увѣрявайки се, че затова всеобщо движение е нужно върѣме и че още нищо не е готово, Кжичевъ се завърналъ въ Русе, но да не губи врѣме, сполучилъ да исходатайствува отъ турското правителство държавна помощ и заминалъ да слѣдва по земледѣлие въ гр. Таборъ (Австрия). Слѣдъ свършване земледѣлското училище, на връщане въ България, по покана отъ Л. Каравеловъ, А. Кжичевъ се отбилъ въ Букурещъ.

Тукъ той се запозналъ съ В. Левски — арахангелътъ на българското революционно дѣло, който го посвѣтилъ въ тайнитѣ на Централния Революционенъ Комитетъ, като го опрѣдѣлилъ даже за свой помощникъ и рѣшили да трѣгн тѣ заедно и влѣзатъ въ поробена България и проповѣдватъ словото на свободата.

Василь Левски, скиталъ се вече 5—6 години въ България основалъ навсѣкждѣ тайни комитети, билъ уморенъ и рѣшилъ да се отгѣгли на нѣколко мѣсечна почивка, но прѣди всичко, било нужно, да запознае младия си другаръ-помощникъ съ патриотитѣ, по дѣлото въ разни градове.

А. Кжичевъ дошелъ въ Русе, явилъ се прѣдъ правителството и заявилъ, че свършилъ наукитѣ си, но да не бжде задѣлванъ на нѣкоя служба, прѣдложилъ нѣкакви причини и билъ оставенъ на свобода.

Слѣдъ обиколката му въ нѣкои градове и села, запозналъ се съ организацията имъ, той се върналъ въ Русе и рѣшилъ да открие на нѣкои вѣрни млади патриоти своята тежка мисия, които и поканилъ на тайното събрание да се запишатъ за членове на Русенския Комитетъ.